

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-136/ZA-ZA13-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2014, č. j. 2 Az 20/2013 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce se sídlem I. P. Pavlova 3, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4.114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Zdůraznil, že má důvodné obavy z návratu na Ukrajinu s ohledem na politickou situaci. V době tzv. Oranžové revoluce podporoval Viktora Juščenka, který se později stal prezidentem. Jeho podpora spočívala v rozdávání letáků a přesvědčování lidí k volbě Viktora Juščenka. Za tuto činnost, kterou vykonával maximálně po dobu jednoho týdne, dostal finanční odměnu. Žalobce tak má od doby, co se prezidentem stal Juščenkův oponent Viktor Janukovyč, důvodné obavy z pronásledování,

protože prezident Janukovyč potírá veškerou opozici. Žalovaný měl proto žalobci udělit azyl. Žalovaný dále podle žalobce překročil meze svého správního uvážení a příliš úzce vyložil pojem humanitárního důvodu, který by v případě hodném zvláštního zřetele mohl vést k udělení humanitárního azylu. Podle žalobce žalovaný řádně nezkoumal splnění podmínek pro udělení azylu, popřípadě pro udělení doplňkové ochrany. Z těchto důvodů navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného.

[3] Městský soud vycházel z důvodů, které stěžovatel uvedl v žádosti o udělení azylu, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí žalovaného. Nezjistil ovšem jakékoliv skutečnosti, které by naplňovaly taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. Žalobce nebyl na Ukrajině pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebyl členem žádné politické strany a vyjma krátké doby, kdy podporoval prezidentskou kampaň Viktora Juščenka, se nijak neangažoval. Žalobce nemohl také mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, protože po prezidentských volbách v roce 2010, díky kterým se prezidentem stal Viktor Janukovyč, státní orgány o žalobce nejevily žádný zájem. Ostatně ani žalobcova rodina a jiní podporovatelé Viktora Juščenka neměli žádné problémy. Žalobce nesplnil ani podmínky udělení azylu z důvodu sloučení rodiny, protože jeho přítelkyni a dětem nebyla udělena mezinárodní ochrana. Zdravotní stav stěžovatele nebo jeho rodinných příslušníků neodůvodňoval ani udělení humanitárního azylu. Podle městského soudu žalobce nečelí ani hrozbám, pro které by mu měla být udělena doplňková ochrana. Ze všech těchto důvodů městský soud neshledal důvody pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany a žalobu zamítl.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Městský soud se podle stěžovatele nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a zda vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel zcela jednoznačně popsal svoji situaci i důvody opuštění země původu včetně hrozeb pronásledování. Nyní má navíc obavy z pronásledování ze strany současné politické moci a probíhajícího vojenského konfliktu. V situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu mu totiž hrozí vážná újma, která je důvodem udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatel dodal, že dlouho žije v České republice se svou družkou a třemi dcerami, má zde zázemí a je integrován do české společnosti. Proto by mu měl být udělen humanitární azyl. Ze všech těchto důvodů navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný plně souhlasil se závěry napadeného rozsudku. Námitky stěžovatele jsou totožné s těmi, které uplatnil v žalobě. Žalovaný zdůraznil, že jeho družka a děti jsou občany Ukrajiny, kterým nebyla udělena mezinárodní ochrana, a proto neexistují žádné právní překážky realizace jeho soukromého a rodinného života na území Ukrajiny. V rozsudku městského soudu žalovaný neshledal žádná pochybení, protože stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou proto podle žalovaného nedůvodné.

pokračování

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se Nejvyšší správní soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Neuvedl však výslovně, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti. Z jejího obsahu lze dovodit, že tímto důvodem je zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat mj. tehdy, pokud krajský soud „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (srov. shora citované usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39). S odkazem na citované rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, protože městský soud hrubě nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel *kumulativně* splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o

azyly) [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119].

[10] Stěžovatel v řízení před žalovaným a před městským soudem namítal, že mu hrozí pronásledování, protože v minulosti podporoval Viktora Juščenka při jeho kandidatuře na prezidenta. Nic bližšího o své politické činnosti, než že po dobu jednoho týdne v době Oranžové revoluce takto podporoval daného prezidentského kandidáta, ovšem neuvedl. Ze spisového materiálu nicméně nevyplývají žádné konkrétní okolnosti vedoucí k závěru, že stěžovatel čelil nebo čelí jakýmkoliv hrozbám ze strany ukrajinských státních úřadů (nebo jimi podporovaných soukromých osob). Žalovaný přitom nepochybně splnil svou povinnost v dostatečné míře zjistit skutkový stav, jak v azylových věcech vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, sp. zn. 4 Azs 467/2004, publ. pod č. 1095/2007 Sb. NSS). Nelze v té souvislosti navíc přehlédnout, že Oranžová revoluce probíhala na konci roku 2004, tj. před deseti lety. Stěžovatel proto nesplnil druhou, třetí, čtvrtou a pátou podmínku udělení azylu dle výše citované judikatury. Městský soud tak při výkladu hmotného práva v této otázce nepochybil.

[11] Udělení azylu z humanitárních důvodů na základě správního uvážení žalovaného dle § 14 zákona o azylu řeší předcházející judikatura Nejvyššího správního soudu v řadě rozhodnutí, např. ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 161/2005 – 83, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 355/2005 – 59. Otázkou se zabýval též Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 532/02 ze dne 11. 11. 2002, v němž mimo jiné uvedl, že *„jednotlícím principem je diskreční pravomoc správního orgánu, do níž soudům nenáleží zasahovat, leda by správní orgán nedospěl ke svému rozhodnutí řádným procesním postupem, nebo by jeho rozhodnutí nebylo řádně a logicky odůvodněno.“* Pro zásah do správního uvážení žalovaného nebyl v tomto případě dán prostor. Pochybení na straně žalovaného nebo městského soudu, ať již v podobě nesprávného procesního postupu nebo nedostatků odůvodnění rozhodnutí, Nejvyšší správní soud neshledal.

[12] Pokud stěžovatel namítá, že žalovaný řádně nezkoumal podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozsudku je námitka stěžovatele podrobně řešena. Nejvyšší správní soud v té souvislosti odkazuje na rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, a ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Azs 19/2013 – 32, podle kterého *„podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany musí být splněny kumulativně, břemeno tvrzení leží na stěžovateli, přičemž nesplnění byť jediné, zákonem stanovené podmínky vylučuje možnost poskytnutí doplňkové ochrany.“* V případě stěžovatele nebylo zjištěno nic, co by odůvodňovalo důvodné obavy, že pokud by se vrátil na Ukrajinu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižující zacházení nebo trestání, vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný provedl pečlivé a podrobné zhodnocení politické a bezpečnostní situace, jakož i stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při svých zjištěních vycházel z řady relevantních dokumentů (Informace MZV ČR, Informace Mezinárodní organizace pro migraci, Zprávy Human Rights Watch, Výroční zprávy Freedom House, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině a informace

pokračování

z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“). Vycestování stěžovatele rovněž není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a zásadou *non-refoulement*. Vzhledem k výše uvedenému totiž stěžovateli nehrozí reálné nebezpečí špatného zacházení ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 28. 2. 2008 ve věci *Saadi proti Itálii*, č. 37201/06, § 128 – 133). Opět proto nelze v závěrech městského soudu ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o doplňkové ochraně shledat jakékoliv zásadní pochybení zakládající přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, popř. ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, eventuálně ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 58/2005 – 3. V zásadě platí, že „nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalovaných námitek) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Rozsudek městského soudu netrpí žádnou z uvedených vad, je zřejmé o jaké věci bylo rozhodováno i jak bylo rozhodnuto, právní závěry rozhodnutí jsou v souladu se zjištěnými skutkovými okolnostmi. Výrok rozsudku logicky vyplývá z jeho odůvodnění. Konkrétní důvody, pro které by měl být rozsudek nepřezkoumatelný, stěžovatel v podané kasační stížnosti neuvádí.

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu řeší všechny námitky podávané v kasační stížnosti, jiné důvody pro přijetí kasační stížnosti k projednání pak Nejvyšší správní soud neshledává. Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, soud ji jako nepřijatelnou odmítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Stěžovateli byla již v řízení před krajským soudem ustanovena k ochraně jeho zájmů ve věci zástupkyně, advokátka Mgr. Liliana Křístková. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovené zástupkyni stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby [písemné podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; zde konkrétně písemné podání kasační stížnosti] ve výši 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkově částka 3.400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 714 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada

nákladů v celkové výši 4.114 Kč. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil lhůtu v délce 30 dnů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu